

Διάγγελμα του Προέδρου της Ρωσικής Συνομοσπονδίας

21 Φεβρουαρίου, 2022

<http://en.kremlin.ru/events/president/news/67828>

Πρόεδρος της Ρωσίας Βλαντιμίρ Πούτιν: Πολίτες της Ρωσίας, φίλοι,

Η ομιλία μου αφορά τα γεγονότα στην Ουκρανία και γιατί είναι τόσο σημαντικό για εμάς, για τη Ρωσία. Φυσικά, το μήνυμά μου απευθύνεται και στους συμπατριώτες μας στην Ουκρανία.

Το θέμα είναι πολύ σοβαρό και χρειάζεται να συζητηθεί σε βάθος.

Η κατάσταση στο Ντονμπάς έχει ενταθεί φθάνοντας σε κρίσιμο στάδιο. Μιλώ σε εσάς απευθείας σήμερα, όχι μόνον για να εξηγήσω τι συμβαίνει, αλλά και να σας ενημερώσω για τις αποφάσεις που λαμβάνονται, καθώς και πιθανά περαιτέρω βήματα.

Θα ήθελα να τονίσω και πάλι ότι η Ουκρανία για εμάς δεν είναι απλώς μια γειτονική χώρα. Είναι αναπόσπαστο μέρος της ιστορίας μας, του πολιτισμού και του πνευματικού μας χώρου. Αυτοί είναι οι σύντροφοί μας, τα πιο αγαπητά μας πρόσωπα – όχι μόνο συνάδελφοι, φίλοι, και πρώην σύντροφοι, αλλά και συγγενείς, άνθρωποι που συνδεόμαστε εξ αίματος, με οικογενειακούς δεσμούς.

Από πολύ παλιά, οι κάτοικοι των νοτιοδυτικών περιοχών που ιστορικά ήταν ρωσικά εδάφη αυτοαποκαλούνταν Ρώσσοι και Ορθόδοξοι Χριστιανοί. Έτσι ήταν πρίν από τον 17ο αιώνα, όταν μέρος αυτών των εδαφών επανενώθηκε με το ρωσικό κράτος, και κατόπιν.

Είναι προφανές ότι όλοι γενικά τα γνωρίζουμε αυτά, πρόκειται για κοινώς γνωστά γεγονότα. Ωστόσο, για να κατανοήσουμε τι συμβαίνει σήμερα, να εξηγήσουμε τα κίνητρα πίσω από τις ενέργειες της Ρωσίας και τι σκοπεύουμε να επιτύχουμε, είναι απαραίτητο να πούμε τουλάχιστον λίγα λόγια για την ιστορία του ζητήματος.

Θα ξεκινήσω λοιπόν με το γεγονός ότι η σύγχρονη Ουκρανία δημιουργήθηκε εξ ολοκλήρου από την Ρωσία, ή πιο συγκεκριμένα από την Μπολσεβική, Κομμουνιστική Ρωσία. Αυτή η διαδικασία ξεκίνησε σχεδόν αμέσως μετά την επανάσταση του 1917, και ο Λένιν και οι συνεργάτες του την έκαναν με ιδιαίτερος τραχύ τρόπο απέναντι στην Ρωσία – χωρίζοντας και αποκόπτοντας μέρος των δικών της ιστορικών εδαφών. Φυσικά, κανείς δεν ρώτησε την γνώμη των εκατομμυρίων ανθρώπων που ζούσαν εκεί.

Στην συνέχεια, τόσο πριν όσο και μετά τον Μεγάλο Πατριωτικό Πόλεμο, ο Στάλιν προσάρτησε στην ΕΣΣΔ και μεταβίβασε στην Ουκρανία κάποια εδάφη που προηγουμένως ανήκαν στην Πολωνία, στην Ρουμανία και στην Ουγγαρία. Ταυτόχρονα, εν είδη αποζημίωσης, ο Στάλιν

έδωσε στην Πολωνία μέρος των αρχικών γερμανικών εδαφών, και το 1954 ο Χρουτσέφ πήρε για κάποιο λόγο την Κριμαία από την Ρωσία και την έδωσε επίσης στην Ουκρανία. Ουσιαστικά, έτσι σχηματίστηκε η επικράτεια της σύγχρονης Ουκρανίας.

Αλλά τώρα θα ήθελα να επικεντρωθώ στην αρχική περίοδο της δημιουργίας της ΕΣΣΔ. Νομίζω ότι έχει εξαιρετική σημασία για εμάς. Θα πρέπει να την προσεγγίσω κρατώντας, ας πούμε, τις αποστάσεις.

Θα σας υπενθυμίσω ότι μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917 και τον επακόλουθο Εμφύλιο Πόλεμο, οι Μπολσεβίκοι άρχισαν να οικοδομούν ένα νέο κράτος. Είχαν αρκετά σοβαρές διαφωνίες μεταξύ τους επί του προκειμένου. Ο Στάλιν, ο οποίος το 1922 είχε αμφότερες τις θέσεις του Γενικού Γραμματέα του Ρωσικού Κομμουνιστικού Κόμματος (Μπολσεβίκοι) και του Λαϊκού Επιτρόπου Εθνοτικών Υποθέσεων, πρότεινε την οικοδόμηση της χώρας στις αρχές της αυτονομίας, δηλαδή να δοθούν στις δημοκρατίες – τις μελλοντικές διοικητικές-εδαφικές οντότητες – ευρείες εξουσίες εντασσόμενες σε ενιαίο κράτος.

Ο Λένιν επέκρινε αυτό το σχέδιο και προσφέρθηκε να κάνει παραχωρήσεις στους εθνικιστές, τους οποίους αποκαλούσε «ανεξάρτητους» την εποχή εκείνη. Οι ιδέες του Λένιν για ένα τύπο κράτους ουσιαστικά συνομοσπονδιακό και μία ρήση για το δικαίωμα των εθνών στην αυτοδιάθεση, μέχρι και την απόσχιση, αποτέλεσαν τα θεμέλια του Σοβιετικού κράτους. Αρχικά με την κατοχύρωσή τους στην Διακήρυξη για τον Σχηματισμό της ΕΣΣΔ το 1922, και αργότερα, μετά τον θάνατο του Λένιν, με την διαφύλαξη τους στο Σοβιετικό Σύνταγμα του 1924.

Πολλά ερωτήματα προκύπτουν αμέσως εδώ. Το πρώτο είναι στην πραγματικότητα το κύριο: γιατί ήταν απαραίτητο να κατευναστούν οι εθνικιστές, να ικανοποιηθούν οι απεριόριστα αυξανόμενες εθνικιστικές φιλοδοξίες στα περίχωρα της πρώην αυτοκρατορίας; Ποιό το νόημα να μεταβιβαστούν στις νεοσύστατες, και συχνά αυθαίρετα σχηματισμένες διοικητικές μονάδες – τις δημοκρατίες της Ένωσης – τεράστιες επικράτειες που δεν είχαν καμία σχέση μαζί τους; Επαναλαμβάνω, αυτά τα εδάφη μεταβιβάστηκαν μαζί με τον πληθυσμό της ιστορικής Ρωσίας.

Επιπλέον, στις διοικητικές αυτές μονάδες δόθηκε ντε φάκτο το καθεστώς και η μορφή εθνικών κρατών. Εδώ προκύπτει άλλο ένα ερώτημα: γιατί ήταν ανάγκη να γίνουν τέτοια πλουσιοπάροχα δώρα, που ούτε στα όνειρά τους δεν είχαν φανταστεί οι πιο ένθερμοι εθνικιστές, και μάλιστα να δοθεί στις δημοκρατίες το δικαίωμα της άνευ όρων απόσχισης από το ενιαίο κράτος;

Εκ πρώτης όψεως, φαίνεται εντελώς ακατανόητο, ακόμη και τρελλό. Αλλά μόνον εκ πρώτης όψεως. Υπάρχει εξήγηση. Μετά την επανάσταση, ο κύριος στόχος των Μπολσεβίκων ήταν να παραμείνουν στην εξουσία με κάθε κόστος, ακριβώς με οποιοδήποτε κόστος. Έκαναν τα πάντα γι' αυτό: αποδέχτηκαν την ταπεινωτική συνθήκη του Μπρεστ-Λιτόφσκ, παρότι η Γερμανία του Κάιζερ και οι σύμμαχοί της βρίσκοταν σε δύσκολη στρατιωτική και οικονομική κατάσταση και η έκβαση του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου ήταν προδιαγεγραμμένη, και ικανοποίησαν τις όποιες απαιτήσεις και επιθυμίες των εθνικιστών στο εσωτερικό της χώρας.

Όσον αφορά την ιστορική μοίρα της Ρωσίας και των λαών της, οι λενινιστικές αρχές της οικοδόμησης κράτους αποδείχθηκαν όχι απλώς λάθος, αλλά κάτι πολύ χειρότερο από λάθος. Αυτό έγινε ολοφάνερο μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ το 1991.

Φυσικά, δεν μπορούμε να αλλάξουμε παρελθόντα γεγονότα, αλλά πρέπει τουλάχιστον να τα παραδεχθούμε ευθέως και ειλικρινά, χωρίς επιφυλάξεις ή πολιτική χροιά. Προσωπικά, θα προσθέσω ότι οι πολιτικοί παράγοντες, όσο εντυπωσιακοί ή συμφέροντες κι αν φαίνονται σε μια δεδομένη χρονική στιγμή, σε καμμία περίπτωση δεν πρέπει και δεν μπορούν να τεθούν ως βασικές αρχές του κράτους.

Δεν προσπαθώ να κατηγορήσω κανέναν. Η κατάσταση στη χώρα εκείνη την εποχή, τόσο πριν όσο και μετά τον Εμφύλιο, ήταν απίστευτα δύσκολη· ήταν κρίσιμη. Το μόνο που θέλω να πω σήμερα είναι ότι έτσι ακριβώς είχαν τα πράγματα. Είναι ιστορικό γεγονός. Πράγματι, όπως είπα ήδη, η Σοβιετική Ουκρανία είναι συνέπεια της πολιτικής των Μπολσεβίκων, και ορθώς μπορεί να αποκληθεί «η Ουκρανία του Βλαντιμίρ Ίλιτς Λένιν». Ήταν ο δημιουργός και αρχιτέκτονας της. Αυτό επιβεβαιώνεται πλήρως από τα αρχαιακά έγγραφα, συμπεριλαμβανομένων και των αυστηρών οδηγιών του Λένιν για το Ντονμπάς, το οποίο κυριολεκτικά σπρώχτηκε μέσα στην Ουκρανία. Και τώρα οι “ευγνώμονες απόγονοι” κατεδάφισαν μνημεία του Λένιν στην Ουκρανία. Το λένε αποκομμουνισμό.

Θέλετε αποκομμουνισμό; Πολύ καλά, αυτό μας εξυπηρετεί θαυμάσια. Αλλά γιατί σταματάτε στα μισά της διαδρομής; Είμαστε έτοιμοι να σας δείξουμε τι σημαίνει πραγματικός αποκομμουνισμός για την Ουκρανία.

Επιστρέφοντας στην ιστορία του ζητήματος, θα ήθελα να επαναλάβω ότι το 1922 στην θέση της πρώην Ρωσικής Αυτοκρατορίας ιδρύθηκε η ΕΣΣΔ. Αλλά η πρακτική εφαρμογή (εμπειρία) έδειξε αμέσως ότι ήταν απλώς αδύνατο να διατηρηθεί ή να διοικηθεί μια τόσο τεράστια και πολύπλοκη επικράτεια με βάση τις άμορφες, ουσιαστικά, αρχές μιάς συνομοσπονδίας. Ήταν εντελώς απομακρυσμένες από την πραγματικότητα και από την ιστορική παράδοση.

Είναι φυσικό ότι ο Κόκκινος Τρόμος και η ταχεία ολίσθηση στην δικτατορία του Στάλιν, η κυριαρχία της κομμουνιστικής ιδεολογίας και το μονοπώλιο του Κομμουνιστικού Κόμματος στην εξουσία, η κρατικοποίηση και ο κεντρικός σχεδιασμός της οικονομίας – όλα αυτά μετέτρεψαν τις επίσημα διακηρυγμένες αλλά αναποτελεσματικές αρχές του κράτους σε απλή τυπικότητα. Ουσιαστικά, οι δημοκρατίες της Ένωσης δεν είχαν καθόλου κυριαρχικά δικαιώματα, ούτε ένα. Στην πράξη, δημιουργήθηκε ένα αυστηρά συγκεντρωτικό και απολύτως ενοποιημένο κράτος.

Είναι γεγονός ότι ο Στάλιν εφάρμοσε πλήρως στην πράξη όχι τις ιδέες του Λένιν, αλλά τις δικές του για τη δομή του κράτους. Αλλά δεν έκανε τις αντίστοιχες τροπολογίες στα θεμελιώδη έγγραφα, το Σύνταγμα της χώρας, ούτε και αναθεώρησε επίσημα τις αρχές του Λένιν όπου είχε οικοδομηθεί η ΕΣΣΔ. Ναι, προφανώς, φαινόταν ότι δεν υπήρχε ανάγκη για αυτό γιατί όλα έδειχναν να λειτουργούν ούτως ή άλλως στις συνθήκες ενός ολοκληρωτικού καθεστώτος, και εξωτερικά φαινόταν όμορφα, ελκυστικά, ακόμη και υπερδημοκρατικά.

Κι όμως, είναι πολύ κρίμα που τα βασικά και επίσημα νομικά θεμέλια του κράτους μας δεν αποκαθάρθηκαν εγκαίρως από τις ειδικές και ουτοπικές φαντασιώσεις που ενέπνευσε η επανάσταση, και που είναι απόλυτως καταστροφικές για οποιοδήποτε κανονικό κράτος. Όπως συχνά έχει συμβεί στην χώρα μας στο παρελθόν, κανείς δεν σκέφτηκε το μέλλον.

Οι ηγέτες του Κομμουνιστικού Κόμματος έδειχναν να είναι σίγουροι ότι είχαν καταφέρει να δημιουργήσουν ένα στερεό σύστημα διακυβέρνησης και ότι με την πολιτική τους είχαν επιτέλους λύσει το εθνικό ζήτημα. Όμως η παραποίηση, η υποκατάσταση εννοιών, και η χειραγώγηση της κοινής γνώμης έχουν μεγάλο κόστος. Ο ιός των εθνικιστικών φιλοδοξιών είναι ακόμη εδώ, και η νάρκη που τοποθετήθηκε στο αρχικό στάδιο για την καταστροφή της κρατικής υπόστασης με την νόσο του εθνικισμού, περίμενε. Όπως έχω ξαναπεί, η νάρκη ήταν το δικαίωμα απόσχισης από την ΕΣΣΔ.

Στα μέσα της δεκαετίας του 1980, τα αυξανόμενα κοινωνικοοικονομικά προβλήματα και η εμφανής κρίση της κεντρικά σχεδιασμένης οικονομίας επιδείνωσε το εθνικό ζήτημα, το οποίο κατ' ουσία δεν βασιζόταν σε κάποιες προσδοκίες ή ανεκπλήρωτες φιλοδοξίες των λαών της Ένωσης, αλλά κυρίως στις αυξανόμενες ορέξεις των τοπικών ελίτ.

Ωστόσο, η ηγεσία του ΚΚΣΕ αντί για μια βαθιά ανάλυση της κατάστασης, την λήψη κατάλληλων μέτρων, πρωτίστως στην οικονομία, καθώς και έναν σταδιακό μετασχηματισμό του πολιτικού συστήματος και της κυβέρνησης με καλομελετημένο και ισορροπημένο τρόπο, περιορίστηκε σε αμφίσημες δηλώσεις για την αναβίωση της λενινιστικής αρχής της εθνικής αυτοδιάθεσης.

Επιπλέον, κατά την διάρκεια της μάχης για την εξουσία μέσα στο ίδιο το Κομμουνιστικό Κόμμα, καθένα από τα αντιμαχόμενα μέρη, προκειμένου να διευρύνει την βάση στήριξής του, άρχισε αλόγιστα να εγείρει και να ενθαρρύνει εθνικιστικά αισθήματα, να τα χειραγωγεί και να υπόσχεται στους πιθανούς υποστηρικτές οτιδήποτε επιθυμούσαν. Στο πλαίσιο της επιφανειακής και λαϊκιστικής φλυαρίας για δημοκρατία και ένα λαμπρό μέλλον βασισμένο είτε στην αγορά είτε στην σχεδιασμένη οικονομία, αλλά μέσα σε συνθήκες πραγματικής εξαθλίωσης των ανθρώπων και εκτεταμένων ελλείψεων, κανείς από τους ιθύνοντες δεν σκέφτηκε τις αναπόφευκτες τραγικές συνέπειες για την χώρα.

Στην συνέχεια ακολούθησαν πλήρως την διαδρομή που είχε χαραχθεί στις απαρχές της ΕΣΣΔ προς ικανοποίηση των φιλοδοξιών των εθνικιστικών ελίτ που έθρεψαν μέσα στο ίδιο τους το κόμμα. Αλλά ξέχασαν ότι το ΚΚΣΕ δεν είχε πλέον – και δόξα τω Θεώ – τέτοια εργαλεία διατήρησης της εξουσίας και της χώρας καθαυτής, όπως η κρατική τρομοκρατία και η σταλινικού τύπου δικτατορία, και ότι ακόμη και ο περιβόητος καθοδηγητικός ρόλος του κόμματος εξαφανιζόταν χωρίς ίχνος, σαν πρωινή ομίχλη, μπροστά στα μάτια τους.

Και τότε, τον Σεπτέμβριο του 1989, η ολομέλεια της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΣΕ ενέκρινε ένα ουσιαστικά μοιραίο έγγραφο, την λεγόμενη εθνοτική πολιτική του κόμματος στις σύγχρονες συνθήκες, την πλατφόρμα του ΚΚΣΕ. Περιείχε τις ακόλουθες διατάξεις, κατά λέξη: «Οι δημοκρατίες της Ένωσης θα έχουν όλα τα δικαιώματα που τους αντιστοιχούν ως κυρίαρχα σοσιαλιστικά κράτη».

Επόμενο σημείο: «Οι ανώτατοι εκπροσωπευτικοί φορείς των δημοκρατιών της ΕΣΣΔ μπορούν να προσβάλλουν και να αναστείλουν τις αποφάσεις και εντολές της ΕΣΣΔ στην επικράτειά τους».

Και τέλος: «Κάθε μία δημοκρατία της ΕΣΣΔ θα έχει την δική της υπηκοότητα, που θα ισχύει για όλους τους κατοίκους της».

Δεν ήταν προφανές σε τι θα οδηγούσαν τέτοιες διατάξεις και αποφάσεις;

Δεν είναι η κατάλληλη ώρα και μέρος για να εισέρθουμε τώρα σε ζητήματα πολιτειακού ή συνταγματικού δικαίου, ή να ορίσουμε την έννοια της ιθαγένειας. Ωστόσο, τίθεται το ερώτημα: γιατί ήταν ανάγκη να κλονισθεί η χώρα ακόμη περισσότερο σε αυτές τις ήδη δύσκολες συνθήκες; Τα γεγονότα παραμένουν γεγονότα.

Ακόμη και δύο χρόνια πριν από την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, η μοίρα της ήταν ουσιαστικά προδιαγεγραμμένη. Τώρα οι ριζοσπάστες και οι εθνικιστές, συμπεριλαμβανομένων και πρωτίστως αυτών στην Ουκρανία, παίρνουν τα εύσημα για το επίτευγμα της ανεξαρτησίας. Όπως βλέπουμε, δεν ισχύει καθόλου κάτι τέτοιο. Η διάλυση της ενιαίας χώρας μας επήλθε από τα ιστορικά, στρατηγικά λάθη των Μπολσεβίκων ηγετών και της ηγεσίας του ΚΚΣΕ, λάθη που έγιναν σε διαφορετικές εποχές στην οικοδόμηση του κράτους, και στην οικονομική και εθνική πολιτική. Η κατάρρευση της ιστορικής Ρωσίας με το όνομα ΕΣΣΔ βαραίνει την συνείδησή τους.

Παρόλες αυτές τις αδικίες, τα ψεύδη και την απροκάλυπτη ληστεία της Ρωσίας, αποδεχθήκαμε την νέα γεωπολιτική πραγματικότητα που διαμορφώθηκε μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, και αναγνώρισαμε τα νέα ανεξάρτητα κράτη. Η Ρωσία όχι μόνο τα αναγνώρισε αλλά, παρότι η ίδια βρισκόταν σε δεινή κατάσταση, βοήθησε και τους εταίρους της στην ΚΑΚ. Αυτό περιλάμβανε και τους Ουκρανούς εταίρους μας, που στράφηκαν πολλές φορές σε εμάς για οικονομική υποστήριξη από την πρώτη ημέρα που κήρυξαν την ανεξαρτησία τους. Και η χώρα μας παρείχε τέτοια υποστήριξη με σεβασμό στην αξιοπρέπεια και την κυριαρχία της Ουκρανίας.

Σύμφωνα με εκτιμήσεις ειδικών, που επαληθεύονται από έναν απλό υπολογισμό των τιμών της ενέργειας μας, τα δάνεια με ευνοϊκούς όρους και τις οικονομικές και εμπορικές προτιμήσεις που παρείχε η Ρωσία στην Ουκρανία, το συνολικό όφελος για τον ουκρανικό προϋπολογισμό την περίοδο 1991 έως 2013 ανήλθε σε 250 δις δολάρια.

Αλλά αυτό δεν είναι το μόνο. Έως το τέλος του 1991, το χρέος της ΕΣΣΔ προς ξένα κράτη και διεθνή κεφάλαια ανέρχονταν σε περίπου 100 δις δολάρια. Αρχικά υποτίθεται ότι αυτά τα δάνεια θα αποπληρωνόντουσαν από όλες τις δημοκρατίες της πρώην ΕΣΣΔ, στο πνεύμα της αλληλεγγύης και ανάλογα με τις οικονομικές τους δυνατότητες. Ωστόσο, η Ρωσία ανέλαβε την αποπληρωμή ολόκληρου του σοβιετικού χρέους και κρατώντας την υπόσχεσή της το εξόφλησε πλήρως το 2017.

Σε αντάλλαγμα, τα νέα ανεξάρτητα κράτη έπρεπε να μεταβιβάσουν στην Ρωσσία μέρος από τα σοβιετικά περιουσιακά στοιχεία στο εξωτερικό. Μια αντίστοιχη συμφωνία επετεύχθηκε τον Δεκέμβριο του 1994 με την Ουκρανία. Ωστόσο, το Κίεβο δεν επικύρωσε αυτές τις συμφωνίες και αργότερα απλώς αρνήθηκε να συμμορφωθεί, προβάλλοντας αξιώσεις στο Ταμείο Διαμαντιών, στα αποθέματα χρυσού, καθώς και σε ακίνητα και άλλα περιουσιακά στοιχεία της πρώην ΕΣΣΔ στο εξωτερικό.

Εμπάσει περιπτώσει, παρόλα αυτά τα προβλήματα, η Ρωσσία πάντα συνεργαζόταν με την Ουκρανία ανοιχτά, ειλικρινά και, επαναλαμβάνω, με σεβασμό στα συμφέροντά της. Οι δεσμοί μας αναπτύχθηκαν σε διάφορους τομείς. Έτσι, το 2011 ο διμερής εμπορικός τζίρος ξεπέρασε τα 50 δις δολάρια. Να τονίσω ότι ο όγκος του εμπορίου της Ουκρανίας με όλες τις χώρες της ΕΕ το 2019, δηλαδή πριν από την πανδημία, ήταν κατώτερος από αυτόν τον δείκτη.

Ταυτόχρονα, ήταν αξιοπρόσεκτο πώς οι ουκρανικές αρχές προτιμούσαν ανέκαθεν να ενεργούν ουτωςόστε να έχουν όλα τα δικαιώματα και προνόμια στις σχέσεις με την Ρωσσία, αλλά να μην αναλαμβάνουν καμμία υποχρέωση.

Οι επίσημες αρχές του Κιέβου αντικατέστησαν την εταιρική σχέση με μια παρασιτική στάση, ενεργώντας μάλιστα κατά καιρούς με ιδιαίτερη αυθάδεια. Αρκεί να θυμηθούμε τον συνεχή εκβιασμό στην διαμετακόμιση ενέργειας και το γεγονός ότι κυριολεκτικά έκλεβαν φυσικό αέριο.

Να προσθέσω ότι το Κίεβο προσπάθησε να χρησιμοποιήσει τον διάλογο με τη Ρωσσία ως διαπραγματευτικό χαρτί στις σχέσεις του με την Δύση, χρησιμοποιώντας την απειλή στενότερων δεσμών με την Ρωσσία εκβιαστικά για την Δύση ώστε να εξασφαλίσει προτιμήσεις δια του ισχυρισμού ότι ειδάλλως η επιρροή της Ρωσσίας στην Ουκρανία θα αυξηθεί.

Ταυτόχρονα, οι ουκρανικές αρχές – θέλω να το τονίσω αυτό – άρχισαν να οικοδομούν την κρατική τους υπόσταση πάνω στην άρνηση όλων όσων μας ένωναν, προσπαθώντας να διαστρεβλώσουν την συνείδηση και την ιστορική μνήμη εκατομμυρίων ανθρώπων, ολοκληρώνοντας γενεών που ζούσαν στην Ουκρανία. Δεν αποτελεί έκπληξη ότι η ουκρανική κοινωνία ήρθε αντιμέτωπη με την άνοδο του ακραίου εθνικισμού, που γρήγορα εξελίχθηκε σε επιθετική ρωσσοφοβία και νεοναζισμό. Με συνέπεια την συμμετοχή Ουκρανών εθνικιστών και νεοναζί στις τρομοκρατικές συμμορίες στον Βόρειο Καύκασο και τις όλο και πιο μεγαλόστομες εδαφικές διεκδικήσεις κατά της Ρωσσίας.

Ρόλο σε αυτο έπαιξαν και εξωτερικές δυνάμεις, οι οποίες χρησιμοποίησαν ένα εκτεταμένο δίκτυο ΜΚΟ και ειδικών υπηρεσιών, για να αυξήσουν την πελατεία τους στην Ουκρανία και να φέρουν τους εκπροσώπους τους στην εξουσία.

Θα πρέπει να τονιστεί ότι η Ουκρανία ουσιαστικά δεν είχε ποτέ τις σταθερές παραδόσεις μιας αληθινής κρατικής υπόστασης. Και, ως εκ τούτου, το 1991, επέλεξε την άμυαλη μίμηση ξένων μοντέλων, τα οποία δεν έχουν την παραμικρή σχέση με την ιστορία ή την πραγματικότητα της Ουκρανίας. Οι πολιτικοί θεσμοί της κυβέρνησης αναδιαμορφώθηκαν πολλές φορές για να

ταιριάζουν στις ταχέως αναπτυσσόμενες φατρίες και τα εγωιστικά τους συμφέροντα, τα οποία ήταν άσχετα προς τα συμφέροντα του λαού της Ουκρανίας.

Ουσιαστικά, η λεγόμενη φιλοδυτική πολιτισμική επιλογή των ολιγαρχικών Ουκρανών κυβερνώντων δεν είχε και δεν έχει σκοπό να δημιουργήσει καλύτερες συνθήκες για το συμφέρον του λαού και την ευημερία του, αλλά να κρατήσουν, καθώς εξυπηρετούν με ζήλο τους γεωπολιτικούς αντιπάλους της Ρωσίας, τα δισεκατομμύρια δολάρια που οι ολιγάρχες έχουν κλέψει από τους Ουκρανούς και φυλάσσουν στους λογαριασμούς τους σε Δυτικές τράπεζες.

Ορισμένοι βιομηχανικοί και χρηματοπιστωτικοί όμιλοι, καθώς και τα κόμματα και οι πολιτικοί που χρηματίζουν, βασίστηκαν από την αρχή στους εθνικιστές και ριζοσπάστες. Άλλοι διακήρυξαν ότι ήταν υπέρ των καλών σχέσεων με την Ρωσία και της πολιτισμικής και γλωσσικής πολυμορφίας, και ανήλθαν στην εξουσία με την βοήθεια των πολιτών που στήριξαν ειλικρινά τους στόχους που είχαν δηλώσει, συμπεριλαμβανομένων και των εκατομμυρίων κατοίκων της νοτιοανατολικής επικράτειας. Όταν όμως πήραν τις θέσεις που επιθυμούσαν, οι άνθρωποι αυτοί πρόδωσαν αμέσως τους ψηφοφόρους τους, αθέτησαν τις προεκλογικές τους υποσχέσεις και άσκησαν την ενάντια πολιτική καθ' υπαγόρευση των ριζοσπαστών φθάνοντας ενίοτε ακόμη και σε διώξεις των πρώην συμμάχων τους – τις δημόσιες οργανώσεις που υποστήριζαν την διγλωσσία και την συνεργασία με την Ρωσία. Οι άνθρωποι αυτοί εκμεταλλεύτηκαν το γεγονός ότι οι ψηφοφόροι τους ήταν, κατά κανόνα, νομοταγείς πολίτες με μετριοπαθείς απόψεις που εμπιστευόντουσαν τις αρχές, και, εν αντιθέσει με τους ριζοσπάστες, δεν θα γινόντουσαν επιθετικοί ούτε θα κατέφευγαν σε παράνομες ενέργειες.

Εν τω μεταξύ οι ριζοσπάστες συνέχισαν να αποθρασύνονται, προβάλλοντας όλο και περισσότερες αξιώσεις κάθε χρόνο. Ανακάλυψαν ότι τους ήταν εύκολο να επιβάλουν την θέλησή τους σε μια αδύναμη κυβέρνηση, μολυσμένη από τον ιό του εθνικισμού και της διαφθοράς, που αντικατέστησε έντεχνα το αληθινό πολιτισμικό, οικονομικό, και κοινωνικό συμφέρον του λαού, και την πραγματική κυριαρχία της Ουκρανίας με παντός είδους εθνοτικές εικασίες και τυπικές εθνοτικές ετικέτες.

Μια σταθερή κρατική υπόσταση ουδέποτε αναπτύχθηκε στην Ουκρανία· οι εκλογικές και άλλες πολιτικές διαδικασίες χρησιμεύουν μόνο ως κάλυμμα, ένα παραπέτασμα για την αναδιανομή της εξουσίας και της ιδιοκτησίας μεταξύ διαφόρων ολιγαρχικών φατριών.

Η διαφθορά, που αναμφίβολα είναι πρόκληση και πρόβλημα για πολλές χώρες, της Ρωσίας συμπεριλαμβανομένης, έχει επεκταθεί πολύ πέραν των συνηθισμένων ορίων στην Ουκρανία. Κυριολεκτικά διαπότισε και διάβρωσε την κρατική υπόσταση, ολόκληρο το σύστημα, και όλους τους κλάδους εξουσίας.

Οι ριζοσπάστες εθνικιστές εκμεταλλεύτηκαν την δικαιολογημένη λαϊκή δυσαρέσκεια και κατέλυσαν την διαμαρτυρία του Μαϊντάν κλιμακώνοντας την σε πραξικόπημα το 2014. Παράλληλα, λάμβαναν άμεση βοήθεια από ξένα κράτη. Σύμφωνα με δημοσιεύματα, για την υποστήριξη του λεγόμενου στρατοπέδου διαμαρτυρίας στην Πλατεία Ανεξαρτησίας στο Κίεβο

η Πρεσβεία των ΗΠΑ παρείχε 1 εκ. δολάρια την ημέρα. Επιπροσθέτως πολύ μεγάλα ποσά μεταφέρθηκαν ξεδιάντροπα απευθείας στους τραπεζικούς λογαριασμούς ηγετών της αντιπολίτευσης, ανερχόμενα σε δεκάδες εκατομμύρια δολάρια. Αλλά οι οι πραγματικοί τραυματίες, οι οικογένειες όσων πέθαναν στις συγκρούσεις που προκλήθηκαν στους δρόμους και τις πλατείες του Κιέβου και άλλων πόλεων, πόσα πήραν στο τέλος; Μην το ρωτάτε καλλίτερα.

Οι εθνικιστές που κατέλαβαν την εξουσία εξαπέλυσαν δίωξη, μιά πραγματική εκστρατεία τρόμου εναντίον όσων αντιτάχθηκαν στις αντισυνταγματικές ενέργειές τους. Πολιτικοί, δημοσιογράφοι, και δημόσια πρόσωπα χλευάστηκαν και εξευτελίστηκαν δημόσια. Ένα κύμα πογκρόμ και βίας σάρωσε τις ουκρανικές πόλεις, συμπεριλαμβανομένης και μιας σειράς δολοφονιών επιφανών προσώπων που εμειναν ατιμώρητες. Ανατριχιάζει κανείς όταν θυμάται την τρομερή τραγωδία στην Οδησό, όπου ειρηνικοί διαδηλωτές δολοφονήθηκαν βάνουσα, κάρηκαν ζωντανοί στο Κτίριο των Συνδικάτων. Οι εγκληματίες που διέπραξαν αυτή την θηριωδία έμειναν ατιμώρητοι, και δεν καταζητούνται καν. Αλλά τους ξέρουμε ονομαστικά και θα κάνουμε τα πάντα για να τους τιμωρήσουμε, να τους βρούμε και να τους οδηγήσουμε στη δικαιοσύνη.

Το Μαϊντάν δεν έφερε την Ουκρανία πιο κοντά στην δημοκρατία και την πρόοδο. Έχοντας πραγματοποιήσει ένα πραξικόπημα, οι εθνικιστές και εκείνες οι πολιτικές δυνάμεις που τους υποστήριξαν έφεραν τελικά την κατάσταση σε αδιέξοδο, και ώθησαν την Ουκρανία στην άβυσσο του εμφυλίου πολέμου. Οκτώ χρόνια μετά από αυτά τα γεγονότα, η χώρα είναι διχασμένη. Η Ουκρανία βιώνει μια οξεία κοινωνικοοικονομική κρίση.

Σύμφωνα με διεθνείς οργανισμούς, το 2019, σχεδόν έξι εκατομμύρια Ουκρανοί, τονίζω ότι είναι περίπου το 15%, όχι του εργατικού δυναμικού, αλλά ολόκληρου του πληθυσμού της χώρας, αναγκάστηκαν να φύγουν στο εξωτερικό για αναζήτηση εργασίας. Οι περισσότεροι κάνουν ανειδίκευτες δουλειές. Ενδεικτικό είναι και το εξής: από το 2020 πάνω από 60.000 γιατροί και άλλοι εργαζόμενοι στον τομέα της υγείας εγκατέλειψαν την χώρα κατά τη διάρκεια της πανδημίας.

Από το 2014, οι λογαριασμοί ύδρευσης έχουν αυξηθεί σχεδόν κατά ένα τρίτο, και αυτοί του ρεύματος πολλαπλά, ενώ το κόστος του φυσικού αερίου για τα νοικοκυριά διογκώθηκε στο δεκαπλάσιο. Πολλοί άνθρωποι απλά δεν έχουν χρήματα να πληρώσουν τις επιχειρήσεις κοινής ωφέλειας. Κυριολεκτικά αγωνίζονται να επιβιώσουν.

Τι συνέβη; Γιατί συμβαίνουν όλα αυτά; Η απάντηση είναι προφανής: διότι σπατάλησαν και υπεξείρεσαν την περιουσία που κληρονόμησαν όχι μόνο από την Σοβιετική εποχή, αλλά και από την Ρωσική Αυτοκρατορία. Χάθηκαν δεκάδες, εκατοντάδες χιλιάδες θέσεις εργασίας, που εξασφάλιζαν στους ανθρώπους ένα σταθερό εισόδημα και έφερναν έσοδα από φόρους, μεταξύ άλλων και χάρη στην στενή συνεργασία με την Ρωσία.

Τομείς όπως κατασκευαστική μηχανημάτων, ανάπτυξη οργάνων, ηλεκτρονικά, ναυπηγική και αεροναυπηγική είτε έχουν παραγκωνισθεί είτε έχουν καταστραφεί ολοσχερώς. Κάποτε, όχι

μόνον η Ουκρανία αλλά ολόκληρη η Σοβιετική Ένωση ήταν περήφανη γι' αυτές τις βιομηχανίες.

Το 2021, το ναυπηγικό εργοστάσιο Τσερνομόρσκυ στο Νικολάεφ εκλείσει. Τα πρώτα του ναυπηγεία είχαν δημιουργηθεί επί Μεγάλης Αικατερίνης. Η διάσημη βιομηχανία Αντόνωφ δεν έχει παράγει ούτε ένα εμπορικό αεροσκάφος από το 2016, ενώ το εργοστάσιο Γιουζμάς, που ειδικευόταν στους πυραύλους και την διαστημική τεχνολογία, είναι στα πρόθυρα χρεωκοπίας. Το ίδιο και το εργοστάσιο χάλυβα Κρεμεντσούνγκ. Η θλιβερή αυτή απαρίθμηση συνεχίζεται.

Όσο για το σύστημα μεταφοράς φυσικού αερίου, που δημιουργήθηκε εξ ολοκλήρου από την Σοβιετική Ένωση, είναι τόσο πεπαλαιωμένο που η λειτουργία του ενέχει μεγάλους κινδύνους και υψηλό περιβαλλοντικό κόστος.

Υπό αυτή την κατάσταση, τίθεται το ερώτημα: η φτώχεια, η έλλειψη ευκαιριών, η απώλεια βιομηχανικού και τεχνολογικού δυναμικού – αυτή είναι η φιλοδυτική πολιτισμική επιλογή που χρησιμοποιούν τόσα χρόνια για να εξαπατούν εκατομμύρια ανθρώπους τάζοντάς τους παραδείσους;

Όλα αυτά κατέληξαν σε μια Ουκρανική οικονομία κατεστραμμένη και σε απροκάλυπτη ληστεία των πολιτών της χώρας, ενώ η ίδια η Ουκρανία τέθηκε υπό εξωτερικό έλεγχο, διευθυνόμενη όχι μόνον από τις Δυτικές πρωτεύουσες, αλλά καθώς λένε, και επί τόπου, μέσω ενός ολόκληρου δικτύου ξένων συμβούλων, ΜΚΟ και άλλων ιδρυμάτων που δρουν στην Ουκρανία. Έχουν άμεσο αντίκτυπο σε όλους τους πύλο σημαντικούς διορισμούς και απολύσεις, και σε όλους τους κλάδους και τα επίπεδα της κυβέρνησης, από την κεντρική μέχρι τους δήμους, καθώς επίσης στις κρατικές επιχειρήσεις και οργανισμούς, συμπεριλαμβανομένων των Ναυτογκάζ, Ουκρενέργκο, Ουκρανικοί Σιδηρόδρομοι, Ουκρομπορονπρόμ, Ουκροπόστα, και Διοίκηση Θαλάσσιων Λιμένων της Ουκρανίας.

Ανεξάρτητο δικαστικό σώμα δεν υπάρχει στην Ουκρανία. Κατόπιν απαίτησης της Δύσης, οι αρχές του Κιέβου μεταβίβασαν το δικαίωμα να επιλέγουν τα μέλη των ανώτατων δικαστικών οργάνων, του Συμβουλίου Δικαιοσύνης και της Επιτροπής Προσόντων των Δικαστών, σε διεθνείς οργανισμούς.

Επιπλέον, η Πρεσβεία των ΗΠΑ ελέγχει απευθείας την Εθνική Υπηρεσία Πρόληψης της Διαφθοράς, το Εθνικό Γραφείο Καταπολέμησης της Διαφθοράς, την Ειδική Εισαγγελία κατά της Διαφθοράς και το Ανώτατο Δικαστήριο κατά της Διαφθοράς. Όλα αυτά γίνονται με το εύλογο πρόσχημα να ενταθεί η αποτελεσματικότητα της καταπολέμησης της διαφθοράς. Εντάξει, αλλά πού είναι τα αποτελέσματα; Η διαφθορά ακμάζει όσο ποτέ άλλοτε.

Γνωρίζει ο ουκρανικός λαός το πώς διαχειρίζονται την χώρα τους; Έχουν αντιληφθεί ότι η χώρα τους δεν μετατρέπη καν σε πολιτικό ή οικονομικό προτεκτοράτο, αλλά υποβιβάστηκε σε αποικία με κυβέρνηση ανδρικήλων; Το κράτος ιδιωτικοποιήθηκε. Με συνέπεια, η κυβέρνηση, που αυτοαποκαλείται «οι πατριώτες στην εξουσία» να έχει χάσει τον εθνικό της χαρακτήρα και να οδηγεί την χώρα προς πλήρη απώλεια της κυριαρχίας της.

Η πολιτική της εξάλειψης της ρωσικής γλώσσας και πολιτισμού και της αναγκαστικής αφομοίωσης συνεχίζεται. Η Ουκρανική Βουλή ψηφίζει συνεχώς νέα νομοσχέδια που εισάγουν διακρίσεις και ο νόμος για τους λεγόμενους αυτόχθονες πληθυσμούς είναι ήδη σε ισχύ. Οι άνθρωποι που θεωρούνται Ρώσοι και θέλουν να διατηρήσουν την ταυτότητα, την γλώσσα και τον πολιτισμό τους, έγινε σαφές ότι είναι ανεπιθύμητοι στην Ουκρανία.

Σύμφωνα με την νομοθεσία για την εκπαίδευση και των ουκρανικών ως κρατικής γλώσσας, τα ρωσικά εξοβελίζονται από τα σχολεία, τους δημόσιους χώρους, ακόμη και από συνηθισμένα καταστήματα. Ο νόμος για την λεγόμενη αξιολόγηση των δημοσίων υπαλλήλων και την εκκαθάριση των ταξέων τους, άνοιξε μια δίοδο για να αντιμετωπίζονται οι ανεπιθύμητοι δημόσιοι υπάλληλοι.

Πολλαπλασιάζονται οι νομοθετικές πράξεις που διευκολύνουν τις ουκρανικές στρατιωτικές και αστυνομικές υπηρεσίες να καταστέλλουν την ελευθερία του λόγου, την διαφωνία, και να διώκουν την αντιπολίτευση. Ο κόσμος γνωρίζει την επαίσχυντη πρακτική των μονομερών παράνομων κυρώσεων κατά άλλων κρατών, και ξένων φυσικών και νομικών προσώπων. Στην Ουκρανία, ξεπέρασαν τους δυτικούς αφέντες τους επινοώντας κυρώσεις κατά των ίδιων των πολιτών τους, των επιχειρήσεων, των τηλεοπτικών καναλιών, άλλων μέσων ενημέρωσης, ακόμη και των βουλευτών του κοινοβουλίου.

Στο Κίεβο, συνεχίζουν να προετοιμάζουν την καταστροφή της Ουκρανικής Ορθόδοξης Εκκλησίας του Πατριαρχείου Μόσχας. Και αυτό δεν είναι συναισθηματική εκτίμηση, αλλά αποδεικνύεται μέσα από συγκεκριμένες αποφάσεις και έγγραφα. Οι ουκρανικές αρχές έχουν μετατρέψει κυνικά την τραγωδία του εκκλησιαστικού σχίσματος σε όργανο κρατικής πολιτικής. Η σημερινή ηγεσία της χώρας δεν ανταποκρίνεται στα αιτήματα των Ουκρανών πολιτών για κατάργηση νόμων που παραβιάζουν τα δικαιώματα των πιστών. Επιπλέον, η Βουλή ετοίμασε νέα νομοσχέδια εναντίον του κλήρου και εκατομμυρίων ενοριτών της Ουκρανικής Ορθόδοξης Εκκλησίας του Πατριαρχείου Μόσχας.

Θα πω λίγα λόγια για την Κριμαία. Οι κάτοικοι της χερσονήσου έκαναν ελεύθερα την επιλογή τους να είναι με την Ρωσία. Οι αρχές του Κιέβου δεν μπορούν να αναιρέσουν αυτήν την σαφή εκδήλωση της βούλησης του λαού, και γι' αυτόν τον λόγο επέλεξαν επιθετικές δράσεις, την ενεργοποίηση εξτρεμιστικών πυρήνων, συμπεριλαμβανομένων και ριζοσπαστικών ισλαμικών οργανώσεων, την αποστολή ομάδων δολιοφθοράς για διενέργεια τρομοκρατικών επιθέσεων σε κρίσιμες υποδομές, και την απαγωγή Ρώσων πολιτών. Έχουμε άμεσες αποδείξεις ότι τέτοιες επιθετικές δράσεις πραγματοποιούνται με την υποστήριξη Δυτικών μυστικών υπηρεσιών.

Τον Μάρτιο του 2021, η Ουκρανία υιοθέτησε μια νέα Στρατιωτική Στρατηγική. Αυτό το έγγραφο είναι σχεδόν εξ ολοκλήρου αφιερωμένο στην αντιπαράθεση με την Ρωσία και θέτει ως στόχο την εμπλοκή ξένων κρατών σε μία σύρραξη με την χώρα μας. Η στρατηγική ορίζει ειδικώς την οργάνωση ενός υπογείου κινήματος, που μπορεί να περιγραφεί σαν τρομοκρατικό, στην ρωσική Κριμαία και στο Ντονμπάς. Καθορίζει επίσης το πλαίσιο του ενδεχόμενου πολέμου,

που θα πρέπει να τελειώσει, σύμφωνα με τους στρατηγούς του Κιέβου, «με την βοήθεια της διεθνούς κοινότητας με ευνοϊκούς όρους για την Ουκρανία», και επιπλέον – ακούστε προσεκτικά, παρακαλώ – «με ξένη στρατιωτική υποστήριξη στην γεωπολιτική αντιπαράθεση με την Ρωσική Ομοσπονδία». Στην πραγματικότητα, αυτό δεν είναι τίποτε άλλο από προετοιμασία για εχθροπραξίες εναντίον της χώρας μας, της Ρωσσίας.

Όπως γνωρίζουμε, έχουν ήδη γίνει δηλώσεις σήμερα ότι η Ουκρανία σκοπεύει να δημιουργήσει τα δικά της πυρηνικά όπλα, και αυτό δεν είναι κομπορρημοσύνη. Η Ουκρανία έχει ακόμη την πυρηνική τεχνολογία από την Σοβιετική εποχή και οχήματα μεταφοράς τέτοιων όπλων, συμπεριλαμβανομένων και αεροσκαφών, καθώς και τακτικούς πυραύλους ακριβείας Tochka-U, επίσης Σοβιετικής σχεδίασης, με βεληνεκές άνω των 100 χιλιομέτρων. Αλλά μπορούν να κάνουν περισσότερα, είναι μόνο θέμα χρόνου. Έχουν τις βάσεις γι' αυτό από την Σοβιετική εποχή.

Με άλλα λόγια, η απόκτηση πυρηνικών όπλων θα είναι πολύ πιο εύκολη για την Ουκρανία από ό,τι για ορισμένα άλλα κράτη, που δεν θα αναφέρω εδώ, τα οποία διεξάγουν τέτοιες έρευνες, ειδικά εάν το Κίεβο λάβει τεχνολογική υποστήριξη από το εξωτερικό. Ενδεχόμενο που επίσης δεν μπορούμε να αποκλείσουμε.

Εάν η Ουκρανία αποκτήσει όπλα μαζικής καταστροφής, η κατάσταση στον κόσμο και στην Ευρώπη θα αλλάξει δραστικά, ειδικά για εμάς, την Ρωσσία. Είναι αδύνατον να μην αντιδράσουμε σε αυτόν τον πραγματικό κίνδυνο, ειδικά όταν, επαναλαμβάνω, οι Δυτικοί προστάτες της Ουκρανίας ενδέχεται να συμβάλουν στην απόκτηση τέτοιων όπλων προκειμένου να δημιουργήσουν μια ακόμη απειλή για την χώρα μας. Βλέπουμε με πόση επιμονή εισρέουν στρατιωτικά όπλα στο καθεστώς του Κιέβου. Από το 2014, μόνον οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν διαθέσει δισεκατομμύρια δολάρια για αυτόν τον σκοπό, συμπεριλαμβανομένης της προμήθειας όπλων, εξοπλισμού και εκπαίδευσης ειδικών. Τους τελευταίους μήνες, υπάρχει μια συνεχής ροή Δυτικών όπλων στην Ουκρανία, προκλητικά, μπροστά στα μάτια όλου του κόσμου. Ξένοι σύμβουλοι καθοδηγούν τις δραστηριότητες των ενόπλων δυνάμεων και ειδικών υπηρεσιών της Ουκρανίας, και το γνωρίζουμε πολύ καλά.

Τα τελευταία χρόνια, στρατιωτικά τμήματα χωρών του NATO είναι σχεδόν συνεχώς παρόντα στο έδαφος της Ουκρανίας, υπό το πρόσχημα των ασκήσεων. Το σύστημα διοίκησης και ελέγχου των ουκρανικών στρατευμάτων είναι ήδη ενσωματωμένο στο NATO. Αυτό σημαίνει ότι το αρχηγείο του NATO μπορεί να εκδώσει απευθείας εντολές στις ουκρανικές ένοπλες δυνάμεις, ακόμη και σε μεμονωμένες μονάδες και υπομονάδες.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες και το NATO έχουν ξεκινήσει αναίσχυντα την ανάπτυξη του εδάφους της Ουκρανίας ως θέατρο πιθανών στρατιωτικών επιχειρήσεων. Οι τακτικές κοινές ασκήσεις τους είναι ολοφάνερα αντι-ρωσικές. Μόνο πέρυσι, περισσότεροι από 23.000 στρατιώτες με πάνω από 1000 μονάδες εξοπλισμού συμμετείχαν σε αυτές.

Έχει ήδη εγκριθεί νόμος που επιτρέπει σε ξένα στρατεύματα να έρθουν στην Ουκρανία το 2022 για συμμετοχή σε πολυεθνικές ασκήσεις. Είναι σαφές ότι πρόκειται πρωτίστως για

στρατεύματα του NATO. Εντός του έτους, έχουν προγραμματιστεί τουλάχιστον δέκα τέτοιες κοινές ασκήσεις.

Προφανώς τέτοια εγχειρήματα έχουν σχεδιαστεί για να συγκαλύπτουν την ταχεία συσσώρευση του στρατιωτικού συγκροτήματος του NATO στο έδαφος της Ουκρανίας. Επιπλέον, το δίκτυο των αεροδρομίων που εκσυγχρονίστηκε με την βοήθεια των ΗΠΑ στις πόλεις Μπορισπόλ, Ιβανο-Φρανκόφσκ, Τσουγκούγιεφ, Οδησσό, για να αναφέρω μερικές, είναι σε θέση να εξασφαλίσει την μεταφορά στρατιωτικών μονάδων στον ελάχιστο δυνατό χρόνο. Ο εναέριος χώρος της Ουκρανίας είναι ανοιχτός σε πτήσεις στρατηγικών και αναγνωριστικών αεροσκαφών των ΗΠΑ, και μη-επανδρωμένα εναέρια οχήματα που χρησιμοποιούνται για κατασκοπεία στην ρωσική επικράτεια.

Θα προσθέσω ότι το Ναυτικό Επιχειρησιακό Κέντρο του Οτσάκοβο, που κατασκευάστηκε από τις ΗΠΑ, καθιστά δυνατή την υποστήριξη της δράσης πολεμικών πλοίων του NATO, συμπεριλαμβανομένης της χρήσης όπλων υψηλής ακρίβειας, κατά του Ρωσικού Στόλου της Μαύρης Θάλασσας και της υποδομής μας σε ολόκληρη την ακτογραμμή της Μαύρης Θάλασσας.

Κάποτε, οι ΗΠΑ σκόπευαν να κατασκευάσουν παρόμοιες εγκαταστάσεις στην Κριμαία, αλλά ο λαός της Κριμαίας και οι κάτοικοι της Σεβαστούπολης ματαίωσαν εκείνα τα σχέδια. Θα το θυμόμαστε πάντα αυτό.

Επαναλαμβάνω, σήμερα ένα τέτοιο κέντρο έχει ήδη αναπτυχθεί στο Οτσάκοβο. Τον 18ο αιώνα οι στρατιώτες του Αλεξάντερ Σουβόρωφ πολέμησαν για αυτήν την πόλη. Χάρη στο θάρρος τους, έγινε μέρος της Ρωσίας. Επίσης τον 18ο αιώνα, τα παράλια εδάφη της Μαύρης Θάλασσας, που ενσωματώθηκαν στην Ρωσία από την έκβαση των πολέμων με την Οθωμανική Αυτοκρατορία, ονομάστηκαν Νέα Ρωσία. Τώρα προσπαθούν να ρίξουν στην λήθη αυτά τα ορόσημα της ιστορίας, καθώς και τα ονόματα κρατικών και στρατιωτικών προσωπικοτήτων της Ρωσικής Αυτοκρατορίας, χωρίς το έργο των οποίων η σύγχρονη Ουκρανία δεν θα είχε πολλές μεγάλες πόλεις ή καν την έξοδο στη Μαύρη Θάλασσα.

Πρόσφατα, ένα μνημείο του Αλεξάντερ Σουβόρωφ κατεδαφίστηκε στην Πολτάβα. Τι να πει κανείς; Απαρνείστε το ίδιο σας το παρελθόν; Την υποτιθέμενη αποικιακή κληρονομιά της Ρωσικής Αυτοκρατορίας; Λοιπόν, σε αυτή την περίπτωση, να είστε συνεπείς.

Περαιτέρω, ιδίως το άρθρο 17 του Συντάγματος της Ουκρανίας ορίζει ρητά ότι απαγορεύεται η ανάπτυξη ξένων στρατιωτικών βάσεων στο έδαφός της. Ωστόσο, όπως αποδείχθηκε, είναι απλώς μια συμβατικότητα που μπορεί εύκολα να καταστρατηγηθεί.

Η Ουκρανία φιλοξενεί εκπαιδευτικές αποστολές του NATO, που στην πραγματικότητα είναι ξένες στρατιωτικές βάσεις. Απλώς ονόμασαν τη βάση αποστολή και τελείωσαν με αυτό.

Το Κίεβο έχει από καιρό ανακηρύξει μια στρατηγική πορεία προς ένταξη στο NATO. Πράγματι, κάθε χώρα έχει δικαίωμα να επιλέξει το δικό της σύστημα ασφαλείας και να συνάψει

στρατιωτικές συμμαχίες. Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα σε αυτό, εκτός από την εξής αντίρρηση. Τα διεθνή έγγραφα ορίζουν ρητά την αρχή της ίσης και αδιαίρετης ασφάλειας, η οποία περιλαμβάνει την υποχρέωση να μην ενισχύεται η ασφάλεια ενός κράτους εις βάρος της ασφάλειας άλλων κρατών. Αυτό αναφέρεται καθαρά στον Χάρτη του ΟΑΣΕ για την Ευρωπαϊκή Ασφάλεια του 1999, που εγκρίθηκε στην Κωνσταντινούπολη, και στην Διακήρυξη της Αστάνα του ΟΑΣΕ του 2010.

Με άλλα λόγια, οι επιλεγόμενοι τρόποι που εγγυώνται την ασφάλεια δεν θα πρέπει να αποτελούν απειλή για άλλα κράτη, και η είσοδος της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ αποτελεί άμεση απειλή για την ασφάλεια της Ρωσίας.

Θα σας υπενθυμίσω ότι στην σύνοδο κορυφής του ΝΑΤΟ στο Βουκουρέστι τον Απρίλιο του 2008, οι ΗΠΑ πίεσαν για να παρθεί η απόφαση ότι η Ουκρανία και, παρεμπιπτόντως, η Γεωργία θα γίνουν μέλη του ΝΑΤΟ. Πολλοί Ευρωπαίοι σύμμαχοι των ΗΠΑ γνώριζαν καλά τους κινδύνους μιας τέτοιας προοπτικής ήδη από τότε, αλλά εξαναγκάστηκαν να συμβιβαστούν με την βούληση του ανώτερου εταίρου τους. Οι αμερικανοί απλώς τους χρησιμοποίησαν για την υλοποίηση μιας σαφώς αντιρωσικής πολιτικής.

Ορισμένα κράτη-μέλη της Συμμαχίας εξακολουθούν να διατηρούν επιφυλάξεις για την ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ. Την ίδια ώρα, κάποιες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες μας κάνουν νεύμα, λέγοντας να μην ανησυχούμε αφού δεν θα συμβεί αύριο στην κυριολεξία. Στην πραγματικότητα, οι εταίροι μας στις ΗΠΑ λένε το ίδιο πράγμα. «Εντάξει, τότε», απαντούμε, «εάν όχι αύριο, τότε μεθαύριο. Τι αλλάζει αυτό από ιστορική προοπτική; Τίποτα απολύτως».

Επιπλέον, γνωρίζουμε την θέση και τα λόγια της ηγεσίας των ΗΠΑ ότι οι ενεργές εχθροπραξίες στην ανατολική Ουκρανία δεν αποκλείουν το ενδεχόμενο να ενταχθεί αυτή η χώρα στο ΝΑΤΟ εάν πληροί τα κριτήρια του ΝΑΤΟ και καταστείλλει την διαφθορά.

Ταυτοχρόνως, προσπαθούν να μας πείσουν επανειλημμένα ότι το ΝΑΤΟ είναι μια φιλειρηνική και καθαρά αμυντική συμμαχία που δεν αποτελεί απειλή για την Ρωσία. Πάλι, θέλουν να δεχτούμε τον λόγο τους για αυτό. Γνωρίζουμε όμως την πραγματική αξία τέτοιων λόγων. Το 1990, όταν συζητήθηκε η γερμανική ενοποίηση, οι ΗΠΑ υποσχέθηκαν στην Σοβιετική ηγεσία ότι η δικαιοδοσία του ΝΑΤΟ ή η στρατιωτική του παρουσία δεν θα επεκταθεί ούτε μία ίντσα προς ανατολάς, και ότι η ενοποίηση της Γερμανίας δεν θα οδηγήσει στην εξάπλωση της στρατιωτικής οργάνωσης του ΝΑΤΟ προς ανατολάς. Το αναφέρω κατά λέξιν.

Έδωσαν πολλές προφορικές διαβεβαιώσεις, που όλες τους αποδείχτηκαν κενά λόγια. Αργότερα, άρχισαν να μας διαβεβαιώνουν ότι η ένταξη στο ΝΑΤΟ των χωρών της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης θα βελτιώνει μόνον τις σχέσεις με την Μόσχα, θα απάλλαζε αυτές τις χώρες από τους φόβους που διαπτόζαν την πικρή ιστορική κληρονομιά τους, ακόμη και ότι θα δημιουργούσε μια ζώνη χωρών φιλικών προς την Ρωσία.

Εν τούτοις, συνέβη ακριβώς το αντίθετο. Οι κυβερνήσεις ορισμένων χωρών της Ανατολικής Ευρώπης, που επένδυσαν στην ρωσοφοβία, έφεραν τα συμπλέγματα και τα στερεότυπά τους

για την ρωσική απειλή στην Συμμαχία, επέμειναν στην συγκέντρωση δυνάμεων συλλογικής άμυνας και στην ανάπτυξή τους κατά κύριο λόγο εναντίον της Ρωσσίας. Ακόμη χειρότερα, αυτό συνέβη την δεκαετία του 1990 και στις αρχές της δεκαετίας του 2000, όταν, χάρη στο άνοιγμα και την καλή μας θέληση, οι σχέσεις μεταξύ Ρωσσίας και Δύσης είχαν φθάσει σε υψηλό επίπεδο.

Η Ρωσία εκπλήρωσε όλες τις υποχρεώσεις της, συμπεριλαμβανομένης της αποχώρησης από την Γερμανία, την Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη, κάνοντας μια τεράστια συμβολή προς την υπέρβαση των καταλοίπων του Ψυχρού Πολέμου. Έχουμε διατυπώσει με συνέπεια διάφορες προτάσεις συνεργασίας, μεταξύ άλλων τρεις φόρμες του Συμβουλίου Ρωσσίας – NATO και του ΟΑΣΕ.

Επιπλέον, θα πω τώρα κάτι που δεν έχω αναφέρει ποτέ δημόσια, θα το πω σήμερα για πρώτη φορά. Όταν ο απερχόμενος πρόεδρος των ΗΠΑ Μπιλ Κλίντον επισκέφθηκε την Μόσχα το 2000, τον ρώτησα: «Πώς θα ένιωθε η Αμερική αν η Ρωσία ενταχθεί στο NATO;»

Δεν θα αποκαλύψω όλες τις λεπτομέρειες αυτής της συνομιλίας, αλλά η αντίδραση του στην ερώτησή μου ήταν, ας πούμε, πολύ συγκρατημένη, και η πραγματική στάση των αμερικανών ως προς ένα τέτοιο ενδεχόμενο φάνηκε στα επόμενα βήματά τους απέναντι στην χώρα μας. Αναφέρομαι στην απροκάλυπτη υποστήριξη των τρομοκρατών στον Βόρειο Καύκασο, στην περιφρόνηση στις απαιτήσεις και ανησυχίες για την ασφάλειά μας, στην επέκταση του NATO, στην απόσυρση από την Συνθήκη ABM, και ούτω καθεξής. Εγείρεται το ερώτημα: γιατί; Προς τι όλα αυτά, ποιός ο λόγος; Εντάξει, δεν θέλετε να μας δείτε σαν φίλους ή σύμμαχους, αλλά γιατί μας κάνετε εχθρούς σας;

Υπάρχει μόνον μία απάντηση: δεν αφορά το πολιτικό μας καθεστώς, ή οτιδήποτε άλλο. Απλώς δεν χρειάζονται μια μεγάλη και ανεξάρτητη χώρα όπως η Ρωσσία. Αυτή είναι η απάντηση σε όλες τις ερωτήσεις. Αυτή είναι η προέλευση της μόνιμης αμερικανικής πολιτικής απέναντι στην Ρωσσία. Εξ ου και η στάση τους απέναντι σε όλες μας τις προτάσεις στον τομέα της ασφάλειας.

Σήμερα, μια ματιά στον χάρτη αρκεί για να διαπιστώσει κανείς σε τι έκταση οι Δυτικές χώρες τήρησαν την υπόσχεσή τους να συγκατήσουν την επέκταση του NATO προς ανατολάς. Απλώς εξαπάτησαν. Είδαμε πέντε κύματα επέκτασης του NATO, διαδοχικά – η Πολωνία, η Τσεχία, και η Ουγγαρία εντάχθηκαν το 1999· η Βουλγαρία, η Εσθονία, η Λετονία, η Λιθουανία, η Ρουμανία, η Σλοβακία και η Σλοβενία το 2004· η Αλβανία και η Κροατία το 2009· το Μαυροβούνιο το 2017· και η Βόρεια Μακεδονία το 2020.

Ως αποτέλεσμα, η Συμμαχία, η στρατιωτική της υποδομή έφθασε στα σύνορα της Ρωσσίας. Αυτή είναι από τις κυριότερες αιτίες της ευρωπαϊκής κρίσης ασφάλειας· είχε τον αρνητικότερο αντίκτυπο σε ολόκληρο το σύστημα διεθνών σχέσεων και οδήγησε στην απώλεια της αμοιβαίας εμπιστοσύνης.

Η κατάσταση συνεχίζει να επιδεινώνεται, συμπεριλαμβανομένου και του στρατηγικού πεδίου. Έτσι, αναπτύσσονται περιοχές θέσης για αντιπυραυλικά στη Ρουμανία και την Πολωνία, στο

πλαίσιο του σχεδίου των ΗΠΑ για την δημιουργία ενός παγκόσμιου συστήματος αντιπυραυλικής άμυνας. Είναι γνωστό ότι οι εκτοξευτές που εγκαταστάθηκαν εκεί μπορούν να χρησιμοποιηθούν για κατευθυνόμενους πυραύλους Τόμαχκ – συστήματα επιθετικών πηληγμάτων.

Επιπλέον, οι Ηνωμένες Πολιτείες αναπτύσσουν τον παντός χρήσης πύραυλο Στάνταρντ-6, που μπορεί να χρησιμοποιηθεί τόσο για αεράμυνα και αντιπυραυλική άμυνα, όσο και για να πλήξει στόχους εδάφους και μεγάλης εκτάσης. Δηλαδή, το υποτιθέμενο σύστημα αντιπυραυλικής άμυνας των ΗΠΑ αναπτύσσει και επεκτείνει τις νέες επιθετικές δυνατότητές του.

Οι πληροφορίες που διαθέτουμε μας δίνουν κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι η ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ και η επακόλουθη ανάπτυξη εγκαταστάσεων του ΝΑΤΟ είναι δεδομένη, και είναι μόνο θέμα χρόνου. Κατανοούμε ξεκάθαρα ότι σε ένα τέτοιο σενάριο, το επίπεδο της στρατιωτικής απειλής για την Ρωσία θα αυξηθεί δραματικά, πολλαπλάσια. Και, τονίζω αυτό το σημείο, ο κίνδυνος ενός ξαφνικού πλήγματος κατά της χώρας μας θα πολλαπλασιαστεί.

Θα εξηγήσω ότι τα αμερικανικά έγγραφα στρατηγικού σχεδιασμού εγκρίνουν το ενδεχόμενο του λεγόμενου προληπτικού πλήγματος κατά των εχθρικών πυραυλικών συστημάτων. Και γνωρίζουμε επίσης ποιος είναι ο κύριος εχθρός για τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ. Η Ρωσία. Στα έγγραφα του ΝΑΤΟ η χώρα μας ανακηρύσσεται επίσημα ως η κύρια απειλή για την Ευρω-Ατλαντική ασφάλεια. Και η Ουκρανία θα χρησιμεύσει ως εφιαλτήριο για ένα τέτοιο πλήγμα. Αν οι πρόγονοί μας το άκουγαν αυτό, μάλλον απλά δεν θα το πίστευαν. Και σήμερα δεν θέλουμε να το πιστέψουμε, αλλά είναι αλήθεια. Θα ήθελα να το καταλάβει ο κόσμος αυτό τόσο στην Ρωσία όσο και στην Ουκρανία.

Πολλά ουκρανικά αεροδρόμια βρίσκονται κοντά στα σύνορά μας. Εάν η τακτική αεροπορία του ΝΑΤΟ αναπτυχθεί εκεί, συμπεριλαμβανομένων των φορέων όπλων υψηλής ακρίβειας, θα είναι σε θέση να πλήξει την επικράτειά μας στο βάθος της γραμμής Βόλγκογκραντ-Καζάν-Σαμάρια-Αστραχάν. Η ανάπτυξη αναγνωριστικών ραντάρ στο έδαφος της Ουκρανίας θα επιτρέψει στο ΝΑΤΟ τον στενό έλεγχο του εναερίου χώρου της Ρωσίας μέχρι τα Ουράλια.

Τέλος, αφότου οι ΗΠΑ παραβίασαν την Συνθήκη για τις Πυρηνικές Δυνάμεις Μεσαίας Εμβέλειας, το Πεντάγωνο ήδη αναπτύσσει φανερά μια ολόκληρη σειρά επιθετικών όπλων εδάφους, συμπεριλαμβανομένων και βαλλιστικών πυραύλων ικανών να πλήξουν στόχους σε απόσταση έως και 5.500 χλμ. Εάν τέτοια συστήματα εγκατασταθούν στην Ουκρανία, θα μπορούν να πλήξουν στόχους σε όλη την ευρωπαϊκή επικράτεια της Ρωσίας, καθώς και πέρα από τα Ουράλια. Ο χρόνος πτήσης προς την Μόσχα για τους κατευθυνόμενους πυραύλους Τόμαχκ θα είναι λιγότερο από 35 λεπτά· οι βαλλιστικοί πύραυλοι από το Χάρκοβο 7-8 λεπτά· και τα υπερηχητικά επιθετικά όπλα 4-5 λεπτά. Είναι σαν ένα μαχαίρι στο λαιμό. Δεν αμφιβάλω ότι ελπίζουν να υλοποιήσουν αυτά τα σχέδια, όπως έχουν κάνει επανειλημμένα στο παρελθόν, επεκτείνοντας το ΝΑΤΟ προς ανατολάς, μεταφέροντας τις στρατιωτικές υποδομές τους στα ρωσικά σύνορα και αγνοώντας εντελώς τις ανησυχίες, τις διαμαρτυρίες

και τις προειδοποιήσεις μας. Με συγχωρείτε, αλλά απλώς δεν τους ενδιέφεραν όλα αυτά και έκαναν ό,τι ήθελαν.

Φυσικά, σκοπεύουν να συνεχίσουν να συμπεριφέρονται με τον ίδιο τρόπο, σύμφωνα με την γνωστή παροιμία: «Ο σκύλος γαβγίζει, αλλά το καραβάνι προχωράει». Θα το πω ευθέως – δεν δεχόμαστε αυτή την συμπεριφορά και δεν θα την δεχτούμε ποτέ. Απεναντίας, η Ρωσία πάντα υποστήριζε να επιλύονται τα σοβαρότερα προβλήματα με πολιτικές και διπλωματικές μεθόδους, στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων.

Γνωρίζουμε καλά την κολοσσιαία ευθύνη μας για την περιφερειακή και παγκόσμια σταθερότητα. Το 2008, η Ρωσία παρουσίασε μια πρωτοβουλία για την σύναψη Ευρωπαϊκής Συνθήκης Ασφάλειας, υπό την οποία κανένα Ευρω-Ατλαντικό κράτος ή διεθνής οργανισμός δεν θα μπορούσε να ενισχύσει την ασφάλειά του εις βάρος της ασφάλειας άλλων. Ωστόσο, η πρότασή μας απορρίφθηκε απροσδόκητα με το πρόσχημα ότι είναι αδύνατο να επιτραπεί στην Ρωσία να βάλει όρια στις δραστηριότητες του NATO.

Επιπλέον, μας είπαν ρητά ότι μόνο τα μέλη του NATO μπορούν να έχουν νομικά δεσμευτικές εγγυήσεις ασφαλείας.

Τον περασμένο Δεκέμβριο, παραδώσαμε στους δυτικούς εταίρους μας ένα προσχέδιο συνθήκης μεταξύ της Ρωσικής Ομοσπονδίας και των ΗΠΑ σχετικά με τις εγγυήσεις ασφαλείας, καθώς και ένα προσύμφωνο για μέτρα προς την εγγύηση της ασφάλειας της Ρωσικής Ομοσπονδίας και των κρατών-μελών του NATO.

Οι ΗΠΑ και το NATO απάντησαν με γενικότητες. Υπήρχαν κάποια ψήγματα λογικής, αλλά αυτά αφορούσαν δευτερεύοντα σημεία και έμοιαζαν με προσπάθεια κωλυσιεργίας του θέματος, και εκτροπής των συνομιλιών.

Απαντήσαμε σε αυτό καταλλήλως, τονίζοντας ότι είμαστε έτοιμοι να ακολουθήσουμε την οδό των διαπραγματεύσεων, υπό την προϋπόθεση, ωστόσο, ότι όλα τα ζητήματα θα εξεταστούν ως ένα συνολικό πακέτο περιλαμβάνοντας τις κύριες προτάσεις της Ρωσίας, που περιέχουν τρία σημεία-κλειδιά. Πρώτον, να αποτραπεί η περαιτέρω επέκταση του NATO. Δεύτερον, το NATO να μην εγκαταστήσει επιθετικά οπλικά συστήματα στα ρωσικά σύνορα. Και τέλος, η επιστροφή του στρατιωτικού δυναμικού και των υποδομών του μπλοκ στην Ευρώπη στην κατάσταση του 1997, όταν υπογράφηκε η Ιδρυτική Πράξη Ρωσίας – NATO.

Αυτές ακριβώς οι θεμελιώδεις προτάσεις μας αγνοήθηκαν. Οι δυτικοί εταίροι, επαναλαμβάνω, εξέφρασαν για άλλη μια φορά τις γνωστές κοινοτυπίες τους ότι κάθε κράτος έχει το δικαίωμα να επιλέγει ελεύθερα τους τρόπους που εγγυώνται την ασφάλειά του ή να εντάσσεται σε στρατιωτικές ενώσεις και συμμαχίες. Δηλαδή, τίποτα δεν άλλαξε στην θέση τους, και συνεχίζουμε να ακούμε τις ίδιες παρωχημένες αναφορές στην περιβόητη πολιτική «ανοιχτών θυρών» του NATO. Επιπλέον, προσπαθούν και πάλι να μας εκβιάσουν και μας απειλούν με κυρώσεις, τις οποίες, παρεμπιπτόντως, θα θέσουν ούτως ή άλλως καθώς η Ρωσία ενισχύει την κυριαρχία της και τις Ένοπλες Δυνάμεις της. Είναι βέβαιο, ποτέ δεν θα διστάσουν να βρουν ή

να κατασκευάσουν προσχήματα για μια ακόμη επίθεση κυρώσεων, ανεξαρτήτως από τις εξελίξεις στην Ουκρανία. Ο ένας και μοναδικός τους στόχος είναι να περιορίσουν την ανάπτυξη της Ρωσίας. Και θα συνεχίσουν να το κάνουν, όπως το έκαναν και πριν, έστω και χωρίς κανένα τυπικό πρόσχημα, μόνον και μόνον επειδή υπάρχουμε και δεν πρόκειται ποτέ να διακινδυνεύσουμε την κυριαρχία, τα εθνικά μας συμφέροντα ή τις αξίες μας.

Θα ήθελα να μιλήσω ξεκάθαρα και ευθέως: στην παρούσα κατάσταση, όταν οι προτάσεις μας για ισότιμο διάλογο σε θεμελιώδη ζητήματα έχουν πραγματικά μείνει αναπάντητα από τις ΗΠΑ και το NATO, όταν το επίπεδο των απειλών για την χώρα μας έχει αυξηθεί σημαντικά, η Ρωσία έχει δικαίωμα να προβεί σε αντίποινα για να εξασφαλίσει την δική της ασφάλεια. Αυτό ακριβώς θα πράξουμε.

Όσον αφορά την κατάσταση στο Ντονμπάς, βλέπουμε ότι οι αρχές του Κιέβου συνεχίζουν να δηλώνουν ρητά δημοσίως ότι δεν προτίθενται να εφαρμόσουν το πακέτο μέτρων του Μινσκ για την διευθέτηση της διένεξης και δεν ενδιαφέρονται για ειρηνική λύση. Αντιθέτως, προσπαθούν να οργανώσουν άλλη μία καταϊγιστική επίθεση στο Ντονμπάς, όπως το 2014 και το 2015. Όλοι γνωρίζουμε πώς κατέληξαν αυτά τά επιπόλαια σχέδια.

Ούτε μια μέρα δεν περνά χωρίς βομβαρδισμό οικισμών στο Ντονμπάς. Η προσφάτως συσταθείσα μεγάλη στρατιωτική δύναμη χρησιμοποιεί επιθετικά μή-επανδρωμένα εναέρια οχήματα, βαρύ εξοπλισμό, ρουκέτες, πυροβολικό και πολλαπλούς εκτοξευτές πυραύλων. Οι δολοφονίες αμάχων, ο αποκλεισμός, η κακομεταχείριση ανθρώπων, συμπεριλαμβανομένων παιδιών, γυναικών και ηλικιωμένων, συνεχίζονται αμείωτα. Όπως λέμε, δεν φαίνεται να έχει τέλος όλο αυτό.

Εν τω μεταξύ, ο καλούμενος πολιτισμένος κόσμος, του οποίου οι δυτικοί συνάδελφοί μας αυτοδιορίστηκαν ως οι μόνοι εκπρόσωποι, προτιμά να μην βλέπει τίποτα, ωσάν όλη αυτή η φρίκη και η γενοκτονία, που αντιμετωπίζουν σχεδόν 4 εκατομμύρια άνθρωποι να μην υπάρχουν. Όμως υπάρχουν, μόνον και μόνον επειδή αυτοί οι άνθρωποι δεν συμφώνησαν με το πραξικόπημα που υποστήριξε η Δύση στην Ουκρανία το 2014, και εναντιώθηκαν στην μετάβαση σε έναν επιπέδου Νεάντερνταλ επιθετικό εθνικισμό και νεοναζισμό, που ανήλθαν στην βαθμίδα της κρατικής πολιτικής. Αγωνίζονται για το στοιχειώδες δικαίωμά τους να ζουν στην πατρίδα τους, να μιλούν την γλώσσα τους, και να διατηρούν τον πολιτισμό και τις παραδόσεις τους.

Ως τότε θα συνεχίζεται αυτή η τραγωδία; Για πόσο ακόμη μπορεί να γίνεται ανεκτή; Η Ρωσία έκανε τα πάντα για να διατηρήσει την εδαφική ακεραιότητα της Ουκρανίας. Όλα αυτά τα χρόνια, αγωνίστηκε με επιμονή και υπομονή για την εφαρμογή της απόφασης 2202 του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ της 17ης Φεβρουαρίου 2015, που εδραίωσε το πακέτο μέτρων του Μινσκ της 12ης Φεβρουαρίου 2015 για την επίλυση της κατάστασης στο Ντονμπάς.

Όλα έγιναν μάταια. Οι πρόεδροι και οι βουλευτές της Βουλής αλλάζουν, αλλά κατά βάθος το επιθετικό εθνικιστικό καθεστώς που κατέλαβε την εξουσία στο Κίεβο παραμένει अपαράλλαχτο. Είναι εξ ολοκλήρου προϊόν του πραξικοπήματος του 2014, και όσοι στην συνέχεια πήραν τον

δρόμο της βίας, της αιματοχυσίας και της ανομίας ούτε τότε αναγνώρισαν ούτε τώρα αναγνωρίζουν άλλη λύση στο ζήτημα του Ντονμπάς, εκτός από την στρατιωτική.

Έχοντας αυτά υπόψιν, θεωρώ απαραίτητο να λάβω μια απόφαση, που καθυστέρησε πολύ, για την άμεση αναγνώριση της ανεξαρτησίας και της κυριαρχίας της Λαϊκής Δημοκρατίας του Ντόνετσκ και της Λαϊκής Δημοκρατίας του Λουγκάνσκ.

Ζητώ από την Ομοσπονδιακή Συνέλευση της Ρωσικής Ομοσπονδίας να υποστηρίξει αυτήν την απόφαση και ακολούθως να επικυρώσει την Συνθήκη Φιλίας και Αμοιβαίας Βοήθειας με αμφότερες τις δημοκρατίες. Αυτά τα δύο έγγραφα θα ετοιμαστούν και θα υπογραφούν λίαν συντόμως.

Από αυτούς που κατέλαβαν και κατέχουν την εξουσία στο Κίεβο, απαιτούμε την άμεση παύση των εχθροπραξιών. Ειδάλλως, η ευθύνη για την πιθανή παράταση της αιματοχυσίας θα βαρύνει αποκλειστικά την συνείδηση του κυβερνώντος καθεστώτος της Ουκρανίας.

Ανακοινώνοντας τις αποφάσεις που ελήφθησαν σήμερα, είμαι βέβαιος για την υποστήριξη των πολιτών της Ρωσίας και των πατριωτικών δυνάμεων της χώρας.

Σας ευχαριστώ.